

ಪ್ರಾಣಿಗಳೇ ಗುಣದಲಿ ಮೇಲು

■ ಪ.ನಾ. ಹಳ್ಳಿ ಹರೀಶ್ ಕುಮಾರ್

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸೆಹಿತ್ಪು

ಸೀನು ತುಂಬಾ ತುಂಟತನದ ಹುಡುಗ, ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೆ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟೆ. ಅವನಿಗೆ ಯಾರ ಭಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದದ್ದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮನಸೋ ಇಚ್ಛೆ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನ ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಆಗಬಹುದಾದ ತೊಂದರೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವನು ಎಂದೂ ಯೋಚಿಸಿದವನೇ ಅಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಯೋಚಿಸಲು ಅವನನ್ನೂ ಬೆಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ನಾಲ್ಕೂವರೆ ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ.

ಒಮ್ಮೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕಿ ಕಾಡಿನ ಕುರಿತು ಪದ್ಯವೊಂದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಸೀನುಗೆ ಆ ಪದ್ಯ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಡಿಸಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಿತ್ರಣ ಅವನಿಗೆ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿ ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ನೋಡಿ ಖುಷಿಪಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಡಿದ. ಅವನ ಕಾಟ ತಾಳಲಾರದೆ ಒಂದು ರವಿವಾರದ ರಜೆಯಂದು ಅವನ ಪಾಲಕರು ಸೀನುವನ್ನು ಊರಿಂದ ಐವತ್ತು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರವಿದ್ದ ಅಭಯಾರಣ್ಯವೊಂದಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಸೀನುವನ್ನು ಅವತ್ತು ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಅವನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯೇ

ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಅರಣ್ಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ತಮ್ಮ ಸಫಾರಿ ವಾಹನದಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ದು ಒಂದೊಂದೇ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಸುತ್ತಿಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸೀನುವಿಗೆ ನವಿಲು, ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಗಿಳಿಗಳು, ಜಿಂಕೆ, ಮೊಲ, ಕಾಡುಮೇಕೆಯಂತಹ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅವುಗಳ ಮೃದುವ ಮುದ್ದಾಡಬೇಕು ಅನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಆ ವಾಹನದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತುಂಟ ಸೀನುಗೆ ತನ್ನ ಆಸೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಸಮಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಂಚುಹಾಕಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಹಾಗೂ ಪಾಲಕರ ಕಣ್ಣುಪ್ಪಿಸಿ ವಾಹನದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಜಿಗಿದು ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿ ಮರೆಯಾದ. ಪಾಲಕರು ಮತ್ತು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಾಡಿ ಹೈರಾಣಾದರು. ಸೀನುವಿನ ಸುಳಿವು ಸಿಗದೇ ವಾಪಸ್ಸಾದರು.

ಇತ್ತ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿಹೋದ ಸೀನು ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ದೂರದಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಲನವಲನಗಳನ್ನು ವಿಚ್ಛಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಹಸಿವು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ರಹಸ್ಯ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಹೊರಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಾ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ

ನೆನಪಾಗಿ, ಅಳುತ್ತಾ, ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ, ದುಃಖಭರಿತನಾಗಿ ಕಾಡಿನ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಯೆನ್ನದೆ ಅಲೆದಾಡಿದ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡ ಮೃದು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಸೌಮ್ಯ ಜೀವಿಗಳಾದ ಮೊಲ, ಆಮೆ, ಜಿಂಕೆಯಂತಹ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೃದುವ ಖುಷಿಪಡುತ್ತಾ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ.

ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಇತ್ತ ಸೀನುವಿನ ಪಾಲಕರು ತಮ್ಮ ದಡ್ಡತನಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಶಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಸೀನುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆವೆಂದು ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಅವನನ್ನು ಮರೆತು ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಅತ್ತ ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದ ಸೀನು ಯಾವುದೇ ಸಫಾರಿ ವಾಹನಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಷ್ಟು ಮಧ್ಯ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಸಿಲುಕಿದ್ದ. ದಿನಕಳೆದಂತೆ ಅವನು ಕಾಡಿನ ಒಂದೊಂದೇ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ. ಅವುಗಳ ಜೊತೆ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಾ ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಯರನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟ. ಈಗವನಿಗೆ ಕಾಡೇ ತನ್ನ ವಾಸಸ್ಥಾನವಾಗಿ ಹೋಯ್ತು. ನಾಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲವಾಯ್ತು. ದಿನಗಳುರುಳಿದಂತೆ ಅವನು ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಗಾಢವಾದ ಸ್ನೇಹ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆಯೇ ಧ್ವನಿ ಮಾಡಿ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದ.